





**STAATSBLAD
VAN DE
REPUBLIC SURINAME**

WET van 26 juli 2007, houdende nadere wijziging van de Rijkswet 1971 (G.B. 1917 no. 65, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2001 no. 6).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIC SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het nodig is de Rijkswet 1971 (G.B. 1917 no. 65, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2001 no. 6) nader te wijzigen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

ARTIKEL I

In de Rijkswet 1971 (G.B. 1917 no. 65, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2001 no. 6) worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- A. Artikel 3 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het is een ieder verboden een motorrijtuig, rijwiel of andere rij- of voertuig te besturen of als bestuurder te doen besturen, terwijl hij verkeert onder zodanige invloed van een stof, waarvan hij weet of redelijkerwijs moet weten, dat het gebruik daarvan – al dan niet in combinatie met het gebruik van een andere stof – de rijvaardigheid kan verminderen, dat hij niet in staat moet worden geacht het motorrijtuig, rijwiel of andere rij- of voertuigen naar behoren te besturen.
 2. Het is een ieder verboden een motorrijtuig, rijwiel of andere rij- en voertuigen te besturen of als bestuurder te doen besturen na zodanig gebruik van alcoholhoudende drank, dat:
 - a. het alcoholgehalte van zijn adem bij een onderzoek hoger blijkt te zijn dan tweehonderdtwintig microgram alcohol per liter uitgeademde lucht, dan wel
 - b. het alcoholgehalte van zijn bloed bij een onderzoek hoger blijkt te zijn dan een half milligram per milliliter bloed.
 3. Het is de bestuurder van een motorrijtuig verboden daarmee over een weg te rijden, terwijl hij weet of redelijkerwijs moet weten dat degene die onder zijn onmiddellijke toezicht bestuurt, verkeert in een toestand als bedoeld in lid 1 of lid 2 van dit artikel.
- B. Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a toegevoegd, luidende als volgt:

Artikel 3a

1. Bij verdenking dat de bestuurder van een motorrijtuig, rijwiel of andere rij- en voertuigen heeft gehandeld in strijd met artikel 3, kan de politie hem bevelen zijn medewerking te verlenen aan een onderzoek als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder a.
2. De bestuurder aan wie het in lid 1 van dit artikel bedoelde bevel is gegeven, is verplicht ademlucht te blazen in een voor het onderzoek bestemd apparaat en gevolg te geven aan alle door de politie ten dienste van het onderzoek gegeven aanwijzingen. Deze verplichtingen gelden niet voor de verdachte van wie aannemelijk is, dat het verlenen van medewerking aan een ademluchtonderzoek voor hem om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is.
3. In het geval bedoeld in lid 2 tweede volzin van dit artikel, dan wel indien de medewerking van de verdachte niet heeft geleid tot een voltooid ademluchtonderzoek, kan de politie de verdachte vragen of hij zijn toestemming geeft tot het verrichten van een onderzoek als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b. Gelijke bevoegdheid heeft de politie, indien het vermoeden bestaat dat de verdachte onder invloed van een andere in artikel 3 lid 1 bedoelde stof dan alcoholhoudende drank verkeert.
4. Indien de verdachte zijn op grond van lid 3 van dit artikel gevraagde toestemming niet verleent, kan de officier van justitie of de hulpofficier van justitie, hem bevelen zich te onderwerpen aan een onderzoek als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b. Gelijke bevoegdheid heeft de officier van justitie of hulpofficier van justitie, indien het vermoeden bestaat

dat de verdachte onder invloed van een andere in artikel 3 lid 1 bedoelde stof dan alcoholhoudende drank verkeert.

5. De bestuurder wie is bevolen zich aan een onderzoek als bedoeld in lid 4 van dit artikel te onderwerpen, is verplicht aan dit bevel gevolg te geven en zijn medewerking te verlenen. Deze verplichtingen gelden niet voor de verdachte van wie aannemelijk is, dat afname van het bloed bij hem om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is.
6. De krachtens lid 5 van dit artikel vrijgestelde personen zijn verplicht mee te werken aan een door de officier van justitie of hulpofficier van justitie bevolen onderzoek teneinde op andere wijze dan door bloed- of ademluchtonderzoek het gebruik van de in artikel 3 lid 1 bedoelde stoffen of het in artikel 3 lid 2 onderdeel b genoemde gehalte vast te stellen.
7. Indien de verdachte niet in staat is zijn wil kenbaar te maken, kan hem met toestemming van de officier van justitie of hulpofficier van justitie een hoeveelheid bloed worden afgenomen, tenzij aannemelijk is dat dit bij hem om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is. Een onderzoek van het bloed vindt niet plaats dan nadat de verdachte zijn toestemming daartoe heeft gegeven.
Zonodig kan hem overeenkomstig lid 5 van dit artikel worden bevolen zijn medewerking te verlenen, waartoe hij verplicht is daaraan gevolg te geven. Indien de verdachte weigert zijn medewerking te verlenen, wordt het bloedmonster vernietigd.

8. Bij staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld omtrent de wijze van uitvoering van dit artikel en artikel 6 lid 2.

C Artikel 6 wordt vervangen door:

1. De bestuurders van rij- en voertuigen en de berijders van rijdieren, door de politie gelast stil te houden, moeten onmiddellijk aan die last voldoen en zijn verplicht, voor zover het betreft motorrijtuigen, het in artikel 7 lid 1 sub 2, 3 en 4 bedoeld nummer-, rij- en keuringsbewijs en het in artikel 16 lid 1 bedoeld bewijs van inschrijving, behoorlijk ter inzage af te geven.
2. De politie is tevens bevoegd zich te vergewissen omtrent de naleving van de technische voorschriften ten aanzien van voertuigen gegeven bij of krachtens deze wet en zonodig een voertuig ten aanzien waarvan zij een onderzoek wenst in te stellen naar een door haar aangegeven plaats te voeren of te doen voeren.
3. Op de eerste vordering van de politie zijn de bestuurders van motorrijtuigen, rijwielen of andere rij- en voertuigen en degenen die aanstalten maken een motorrijtuig, rijwiel of andere rij- of voertuig te gaan besturen, verplicht hun medewerking te verlenen aan een voorlopig onderzoek van uitgedemde lucht en daartoe volgens door de politie te geven aanwijzingen ademlucht te blazen in een daartoe aangewezen apparaat.
4. Het model van het in lid 1 van dit artikel bedoeld nummerbewijs, rijbewijs, keuringsbewijs en van het bewijs van inschrijving wordt bij staatsbesluit vastgesteld.

- D. In artikel 7 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
- (1). Lid 1 wordt gewijzigd als volgt:
 - a. lid 1 aanhef en sub 1 komen te luiden als volgt:

Het is verboden met een motorrijtuig over een weg te rijden, tenzij:

 - 1°. dit motorrijtuig voorzien is van een daarop behoorlijk zichtbaar op een plaat aangebracht nummer, door of namens de Procureur-Generaal verstrekt aan de eigenaar of houder, van zodanige afmeting en kleur en zodanig aangebracht, als door de Procureur-Generaal zal worden bepaald, in het Advertentieblad van de Republiek Suriname afgekondigd en in een of meer dagbladen wordt gepubliceerd.
 - b. Onder vernummering van sub 4° tot sub 5° wordt een nieuw sub 4° toegevoegd, luidende als volgt:
 - 4°. aan de eigenaar of houder door degene die daartoe bevoegd is een keuringsbewijs is afgegeven;
 - (2). Na lid 3 worden twee nieuwe leden 4 en 5 toegevoegd, luidende als volgt:
 4. Onder het in lid 1 sub 3 van dit artikel bedoeld rijbewijs wordt niet verstaan, een in Suriname door of vanwege de Procureur-Generaal afgegeven internationaal rijbewijs als bedoeld in artikel 11 lid 1 en artikel 14 lid 1.
 5. Indien bij staatsbesluit wordt toegestaan op grond van een buitenlands nationaal rijbewijs met een motorrijtuig over een weg te rijden, worden bij of krachtens dat staatsbesluit nadere regels vastgesteld.

E. Artikel 8 wordt vervangen door:

1. De eigenaar of houder van een motorrijtuig, aan wie voor dat motorrijtuig een bewijs als bedoeld in artikel 7 lid 1 sub 2° is afgegeven, is verplicht dat bewijs in te leveren bij degene, die het heeft afgegeven, binnen dertig dagen, nadat het motorrijtuig blijvend buiten gebruik is gesteld of binnen vijf werkdagen nadat hij is opgehouden daarvan eigenaar of houder te zijn.
2. Bij inlevering van het in artikel 7 lid 1 sub 2° bedoeld nummerbewijs is de eigenaar of houder van het motorrijtuig die is opgehouden daarvan eigenaar of houder te zijn, verplicht schriftelijk de naam, de voorna(m)en en het adres van de nieuwe eigenaar of houder op te geven.
3. De in lid 2 van dit artikel bedoelde nieuwe eigenaar of houder van het motorrijtuig is verplicht binnen vijf dagen nadat het bewijs als bedoeld in artikel 7 lid 1 sub 2° door de vorige eigenaar of houder is ingeleverd, een nieuw bewijs aan te vragen bij degene die bevoegd is zulk een bewijs af te geven.
4. Door degene die een bewijs als bedoeld in artikel 7 lid 1 sub 2° heeft afgegeven, kan dat bewijs ongeldig worden verklaard, indien naar zijn oordeel blijkt dat het motorrijtuig, waarvoor het bewijs is afgegeven, blijvend buiten gebruik is gesteld of dat degene, aan wie het bewijs is afgegeven, geen eigenaar of houder van dat motorrijtuig meer is.

F. Artikel 11 lid 1 komt te luiden als volgt:

Op eerste vordering van de politie is de bestuurder van een motorrijtuig, tegen wie proces-verbaal is opgemaakt, verplicht tot overgifte hetzij van het/de hem ingevolge artikel 7 lid 1 sub 3 afgegeven rijbewijs of rijbewijzen, hetzij van het hem in het

buitenland uitgereikte rijbewijs of internationaal rijbewijs als bedoeld in het op 24 april 1926 te Parijs gesloten internationaal verdrag betreffende het verkeer met motorrijtuigen, ter zake van:

- a. het overtreden van de artikelen 3 en 20;
- b. het niet voldoen aan een krachtens artikel 3a gegeven bevel;
- c. het overschrijden van de krachtens deze wet vastgestelde maximum snelheid met vijftig kilometer of meer, of het bij herhaling overtreden van door de Minister bij beschikking aangegeven voorschriften van het Rijbesluit 1957. In deze beschikking worden voorts nadere regels vastgesteld met betrekking tot de mate van recidive alsmede de termijnen van de invordering van het rijbewijs.

G. Artikel 12 wordt vervangen door:

1. Het is de bestuurder van een motorrijtuig, een rijwiel of een ander rij- of voertuig verboden daarmee over een weg te rijden gedurende de tijd waarvoor hem zulks door de politie is verboden, op grond van het feit dat hij naar diens oordeel onder zodanige invloed van het gebruik van een stof als bedoeld in artikel 3 verkeert, dat deze hem niet in staat acht om gedurende die tijd het motorrijtuig, het rijwiel of het andere rij- of voertuig naar behoren te besturen.
2. Het rijverbod als bedoeld in lid 1 van dit artikel mag worden opgelegd voor een tijdsduur waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat de in lid 1 van dit artikel bedoelde toestand zal voortduren, doch voor ten hoogste vierentwintig uren.

- H. In artikel 14 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
- (1). in lid 1 vervalt de zinsnede "of aan wie in Nederland of de Nederlandse Antillen door het bevoegde gezag een rijbewijs is afgegeven";
 - (2). onder vernummering van de leden 2 en 3 tot respectievelijk de leden 4 en 5 worden na lid 1 twee nieuwe leden 2 en 3 toegevoegd, luidende als volgt:
 2. In verband met het in lid 1 van dit artikel bedoeld onderzoek wordt het rijbewijs van betrokkene ingevorderd en blijft het rijbewijs gedurende het onderzoek onder berusting van de Procureur-Generaal.
 3. Indien uit het resultaat van dat onderzoek betrokkene geschikt wordt geacht of bekwaam blijkt te zijn in het besturen van het motorrijtuig zoals in dat rijbewijs is aangegeven, wordt het rijbewijs aan betrokkene onmiddellijk teruggegeven.
- I. In artikel 15 worden na lid 6 drie nieuwe leden 7, 8 en 9 toegevoegd, luidende als volgt:
7. In afwijking van het bepaalde in lid 1 van dit artikel kan om gezondheidsredenen, blijkende uit een geneeskundige verklaring, een rijbewijs als bedoeld in artikel 7 lid 1 sub 3 worden afgegeven voor een termijn korter dan tien jaren.
 8. Voor de toepassing van het bepaalde in lid 7 van dit artikel kan door de Procureur-Generaal worden gevorderd dat betrokkene zich aan een geneeskundig onderzoek onderwerpt.

9. Nadere regelingen met betrekking tot het bepaalde in de leden 7 en 8 van dit artikel worden bij staatsbesluit vastgesteld.
- J. Artikel 17 leden 1, 2 en 3 worden vervangen door:
1. Bij of krachtens staatsbesluit worden, met inachtneming van de voorschriften van deze wet, nadere regels vastgesteld nopens het verkeer op de weg en de eisen waaraan motorrijtuigen en andere rij-en voertuigen moeten voldoen.
 2. Alvorens een motorrijtuig, aanhangwagen of oplegger op de weg wordt gebruikt is de houder of eigenaar verplicht deze aan een keuring of herkeuring te onderwerpen. De bevoegdheid tot het verrichten van de in dit lid bedoelde keuring of herkeuring van motorrijtuigen, aanhangwagens of opleggers en de voor de keuring of herkeuring te betalen tarieven worden bij staatsbesluit vastgesteld.
 3. Nadere regelingen met betrekking tot de in lid 2 van dit artikel bedoelde keuring of herkeuring van motorrijtuigen, aanhangwagens of opleggers worden bij of krachtens staatsbesluit vastgesteld.
- K. Artikel 19 lid 1 wordt gewijzigd als volgt:
Met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie van de Algemene Geldboetewet wordt gestraft, degene die:
- a. in strijd handelt met een verbod, omschreven in de artikelen 3, 4 en 13;
 - b. niet voldoet aan een krachtens artikel 3a gegeven bevel;
 - c. een krachtens deze wet vastgestelde maximumsnelheid met vijftig kilometer of meer overschrijdt;

- d. meerdere malen in strijd handelt met het stopgebod aangegeven door het rode verkeerslicht.
- L. In artikel 20 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
- (1). In lid 1 wordt de zinsnede "gevangenisstraf of hechtenis van ten hoogste een jaar" gewijzigd in: gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vijfde categorie van de Algemene Geldboetewet.
 - (2). In lid 2 wordt de zinsnede "gevangenisstraf of hechtenis van ten hoogste negen maanden" gewijzigd in: gevangenisstraf of hechtenis van ten hoogste een jaar of geldboete van de vierde categorie van de Algemene Geldboetewet.
 - (3). Lid 3 komt te luiden als volgt:
Indien de schuldige tijdens het ongeval verkeerde in een toestand als bedoeld in artikel 3 lid 1 of lid 2 of indien de in lid 1 of lid 2 genoemde feiten is veroorzaakt of mede is veroorzaakt doordat hij de krachtens deze wet vastgestelde maximumsnelheid met vijftig kilometer of meer heeft overschreden of indien de schuldige tijdens het ongeval niet in het bezit is van een geldig rijbewijs als bedoeld in artikel 7, wordt hij gestraft met:
 - a. gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaren of geldboete van de zesde categorie van de Algemene Geldboetewet in het geval als bedoeld in lid 1 van dit artikel;
 - b. gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie van de Algemene Geldboetewet, in het geval als bedoeld in lid 2 van dit artikel.

- M. In artikel 21 lid 3 vervalt de zinsnede "dan wel elk aan de veroordeelde in Nederland of de Nederlandse Antillen door het bevoegde gezag afgegeven rijbewijs".

ARTIKEL II

1. Deze wet wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
2. Zij treedt inwerking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging, met uitzondering van ARTIKEL I onderdelen A, B en C ten aanzien van artikel 6 lid 3, welke inwerking treden op een nader door de President te bepalen tijdstip.
3. De Minister van Justitie en Politie is belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 26^{ste} juli 2007,

R. R. VENETIAAN.

Uitgegeven te Paramaribo, de 10^e augustus 2007
De Minister van Binnenlandse Zaken a.i.,

G. KANDHAI

WET van 26 juli 2007, houdende nadere wijziging van de Rijwet 1971 (G.B. 1917 no. 65, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2001 no. 6).

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemeen

Er zijn vele gevallen bekend, waarbij bestuurders van motorrijtuigen die vanwege het gebruik van alcohol of andere bedwelmende middelen ernstige verkeersongevallen veroorzaken. Vele van deze verkeersongevallen veroorzaken ernstige lichamelijke letsel of hebben zelfs de dood van velen tot gevolg. In elk geval kan worden vastgesteld dat deze ernstige vorm van verkeerscriminaliteit niet alleen de veiligheid op de weg in ernstige mate in gevaar brengt, maar bovenal veel leed veroorzaakt bij de slachtoffers ervan alsmede de familieleden. In artikel 3 van de Rijwet 1971 is het voor bestuurders van motorrijtuigen, rijwielen en andere rij- en voertuigen verboden aan het verkeer deel te nemen, terwijl hij verkeert onder zodanige invloed van alcoholhoudende drank of andere bedwelmende middelen dat hij geacht wordt het motorrijtuig, rijwiel of andere rij- of voertuigen niet naar behoren te kunnen besturen. In artikel 20 van de Rijwet wordt zulk een gedrag zelfs bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren, indien het tot een ongeval leidt met de dood tot gevolg. Een andere vorm van verkeerscriminaliteit, die al dan niet het gevolg is van onder invloed zijn van alcohol of andere bedwelmende middelen, is het in ernstige mate overschrijden van de vastgestelde maximumsnelheden. Dit roekeloos rijgedrag heeft jammer genoeg in de afgelopen perioden ook vele slachtoffers geëist. De vele drempels op de wegen – vaak tot veel overlast van bestuurders – zijn de getuigen van pogingen van de overheid om aan dat rijgedrag enigszins verbetering te brengen.

Alvorens in te gaan op de verschillende in de Rijwet 1971 aangebrachte wijzigingen is het nuttig in het kort het een en ander te zeggen over de werking van alcohol.

Alcohol heeft een onderdrukkende werking op het centraal zenuwstelsel. Het effect hiervan is dat de reactie- en waarnemingsvermogen verminderen, terwijl er daarnaast sprake is van zelfoverschatting en roekeloosheid. De opname van alcohol in het bloed begint direct na het nuttigen van de alcohol. Binnen 1 uur tot 3 uren is 90% van het genuttigde alcohol in het bloed opgenomen. Het bloed verdeelt alcohol over het gehele lichaam in alle vochthoudende weefsels, waardoor het o.a. in de longblaasjes en de hersenen terecht komt. Op deze manier heeft alcohol invloed op het fysiek en psychisch reageren van de mens en dus ook op het rijgedrag van bestuurders van rij- en voertuigen. De alcohol in het lichaam verdwijnt langzamerhand weer. Een klein gedeelte verdwijnt als alcohol via de adem, urine en zweetklieren. De rest wordt afgebroken door de lever. Gemiddeld wordt per uur 0,115 milligram alcohol per milliliter bloed afgebroken. De fysieke en psychische effecten van alcohol voor de mens zijn afhankelijk van de hoeveelheid alcohol in het bloed.

Hieronder worden de effecten van alcohol per promillage in het bloed en uitgeademde lucht weergegeven:

(1). *0,2 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / 90 microgram per liter lucht.*

Het waarnemingsvermogen voor bewegende lichtbronnen verslechtert (men kan 's nachts de afstand van een tegenligger niet meer goed inschatten).

(2). *0,3 milligram per milliliter bloed (b.a.g.)/ 130 microgram per liter lucht.*

Het vermogen om afstanden te schatten wordt minder.

- (3). *0,5 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / 220 microgram per liter lucht.*

Objecten lijken verder weg te liggen dan in werkelijkheid. Gevolg daarvan kan zijn dat een bocht bijvoorbeeld met een te hoge snelheid genaderd wordt. De gevoeligheid van de ogen voor rood licht wordt minder. Het gevolg is een minder goede of helemaal geen waarneming van remlichten, reflectoren etc. De aanpassing aan lichtverschillen gaat langzamer. De reactiesnelheid en de aandacht worden beduidend minder. Daardoor wordt de remweg langer. Evenwichtsstoornissen beginnen op te treden.

- (4). *1.0 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / 450 microgram per liter lucht.*

De ogen reageren slecht. Obstakels op de weg worden te laat gezien. Het blikveld wordt verengd (tunnelzien), waardoor niet goed meer wordt waargenomen wat er links of rechts gebeurt. Zowel de waarneming en schatting van ruimtediepte als het concentratie-vermogen lopen tot de helft terug. Er wordt veel te laat of helemaal niet meer gereageerd.

- (5). *1.3 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / 575 microgram per liter lucht.*

Het stadium van alcoholische ontremming bereikt zijn hoogtepunt, wat zich uit in waangevoel dat je alles kunt, het verdwijnen van zelfkritiek en van het beoordelingsvermogen.

- (6). *2.0 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / 875 microgram per liter lucht.*

De betreffende persoon is onbekwaam en heeft o.a. bij het lopen hulp nodig.

(7). 3 – 3.5 milligram per milliliter bloed (b.a.g.) / meer dan 1300 microgram per liter lucht.

De mogelijkheid van bewusteloos raken is aanwezig.

De afkorting b.a.g. staat voor “*bloedalcoholgehalte*” (promillage alcohol per milliliter bloed). Gesteld kan worden dat alcohol bij bepaalde hoeveelheden in het bloed een dusdanige invloed heeft op de fysieke en psychische conditie van een mens, dat indien zo een persoon als bestuurder van een voertuig aan het verkeer deelneemt, het voorspelbaar is welke ernstige gevolgen zulks kan hebben. Dit is de reden waarom in artikel 19 lid 1 het rijden onder invloed strafbaar is gesteld.

Zoals de delictsomschrijving van artikel 3 luidt is het voor de verbalisant het minst eenvoudig om te kunnen vaststellen of de bestuurder inderdaad onder zodanige invloed is van alcoholhoudende drank of andere bedwelmende middelen dat hij geacht wordt het motorrijtuig niet naar behoren te kunnen besturen. Bij de beoordeling of de bestuurder inderdaad onder zodanige invloed is van alcoholhoudende drank of andere bedwelmende middelen dat hij geacht wordt het motorrijtuig niet naar behoren te kunnen besturen, wordt door de politie de zogenaamde “*trias-alcoholica*” methode gehanteerd. Bij deze methode wordt van de bestuurder in ogenschouw genomen zijn gang (of deze wankelend is), zijn spraak (of deze belemmerend is) en zijn ademlucht (of deze naar alcohol ruikt).

Deze methode wordt in de jurisprudentie wel als zodanig geaccepteerd. Een naar gebruik van alcohol houdende drank riekende adem, een wankelende gang en een belemmerende spraak zijn volgens de rechtsspraak symptomen van dronkenschap.

Aan de hand van de in het proces-verbaal gerelateerde waarnemingen van de verbalisant kan de rechter zulks beoordelen of inderdaad de verdachte "*onder zodanige invloed is dat hij geacht wordt het motorrijtuig niet naar behoren te kunnen besturen*" en indien bewezen tot een veroordeling komen. Dit betekent echter niet dat er slechts in deze duidelijke omstandigheden sprake is van overtreding van artikel 3.

Ook in de gevallen waarbij sprake is van minder duidelijke symptomen en in de gevallen dat er sprake is van andere stoffen dan alcohol, kan artikel 3 zijn overtreden mits daaraan de conclusie kan worden verbonden dat de bestuurder niet in staat moet worden geacht het motorrijtuig naar behoren te kunnen besturen. Problematisch bij deze aanpak is dat wanneer de bestuurder na een aanrijding in een zodanige toestand is, mogelijk alleen de dranklucht een indicatie kan zijn dat hij onder invloed had gereden. Maar het bewijs dat de bestuurder onder zodanige invloed had gereden wordt hierbij niet geleverd.

Ook kunnen er gevallen zijn waarbij de bestuurder wel naar dranklucht ruikt maar overigens fysiek en psychisch nog prima functioneert. Hoe zou in dit geval geoordeeld moeten worden.

Allemaal moeilijkheden bij de beoordeling of inderdaad voldaan is aan de delictsomschrijving van artikel 3 van de Rijwet. In dit kader is het van belang dat de vaststelling of de bestuurder inderdaad onder zodanige invloed van alcohol of andere bedwelmende middelen verkeert, dat hij geacht wordt het motorrijtuig, rijwiel of andere rij- en voertuigen niet naar behoren kan besturen, ook beoordeeld moet kunnen worden op basis van medisch-wetenschappelijke argumenten. Hieraan ligt namelijk de wijziging van artikel 3 en de opname van een nieuw artikel 3a ten grondslag. Dit levert een extra mogelijkheid voor de opsporing en vervolging om alcoholgebruik door bestuurders in het verkeer te kunnen beteugelen.

B. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 3

Het verbod in artikel 3 geldt voor zowel de bestuurder die achter het stuur zit (feitelijke bestuurder) alsmede degene die een ander het motorrijtuig doet besturen (rij-instructeur). Degene die het motorrijtuig bestuurt kan iemand zijn met een rijbewijs of iemand zijn zonder een rijbewijs die onder toezicht van een rij-instructeur het motorrijtuig bestuurt.

Verder verbiedt artikel 3 een ieder het besturen of doen besturen terwijl hij verkeert onder zodanige invloed van een stof, waarvan hij weet of redelijkerwijze moet weten dat het gebruik daarvan - al dan niet in combinatie met het gebruik van een andere stof - de rijvaardigheid kan verminderen. In de plaats van de term "*alcoholhoudende drank en andere bedwelmende middelen*" in het oud artikel 3 is de term "*stof al dan niet in combinatie met een andere stof*" gebruikt.

Er is op de eerste plaats een verruiming van de middelen. Hieronder vallen alle bedwelmende middelen (alcohol, slaapmiddelen, drugs, etc), maar ook niet-bedwelmende middelen maar in combinatie met een andere stof wel een bedwelmende karakter heeft. Van deze stof of combinatie daarvan moet de bestuurder weten dat het gebruik daarvan zijn rijvaardigheid kan doen verminderen. Het weten zal meestal aanwezig zijn bij gebruik van alcohol, slaapmiddelen, kalmeringsmiddelen en bepaalde drugs. Het redelijkerwijs weten kan blijken uit eerdere ervaringen van de bestuurder met b.v. medicijnen, uit een waarschuwing op de verpakking van medicijnen die inhoudt dat het gebruik daarvan de rijvaardigheid kan beïnvloeden.

Een ander essentieel deel van de delictomschrijving betreft "*dat de bestuurder niet tot behoorlijk besturen in staat wordt geacht*". Een bestuurder die alcohol of andere bedwelmende middelen gebruikt, zoals drugs, en vervolgens deelneemt aan het verkeer is alleen strafbaar ingevolge artikel 3 lid 1 wanneer hij niet tot behoorlijk besturen in staat moet worden geacht. Dit is, zoals reeds in de inleiding aangegeven, een uiterst subjectief criterium. De simpele mededeling van de bestuurder bijvoorbeeld dat hij alcohol of drugs heeft gebruikt is niet voldoende voor een succesvolle vervolging ingevolge artikel 3 lid 1. Eerst wanneer uit zijn rijgedrag of andere feiten of omstandigheden blijkt dat hij niet in staat is het motorrijtuig naar behoren te besturen, overtreedt hij artikel 3 lid 1. Dit vereist de nodige bewijsmiddelen.

Het verbod in artikel 3 lid 2 betreft het gebruik van alleen alcohol, waarbij na onderzoek blijkt dat een liter uitgedemde lucht meer dan 220 microgram alcohol bevat (ademalcoholgehalte) of per milliliter bloed meer dan 0,5 milligram alcohol bevat (bloedalcoholgehalte). Voor de vaststelling van de ademalcoholgehalte (a.a.g) zal er een ademanalyse plaatsvinden, terwijl voor de vaststelling van bloedalcoholgehalte (b.a.g) een bloedproef moeten worden uitgevoerd. De procedure en de in acht te nemen formaliteiten zijn verder uitgewerkt in artikel 3a.

Bij staatsbesluit zullen ook nadere regels worden vastgesteld. De mogelijkheid van artikel 3 lid 2 betekent niet dat artikel 3 lid 1 niet meer zal worden toegepast. Artikel 3 lid 2 betreft alleen wanneer de bestuurder alcohol heeft gebruikt. Wanneer de bestuurder een andere stof heeft gebruikt dan alcohol dan wordt gebruik gemaakt van artikel 3 lid 1. Artikel 3 lid 1 is ook van toepassing, indien bij een onderzoek bijvoorbeeld is aangetroffen minder dan 220 microgram alcohol per liter uitgedemde lucht dan wel minder dan 0,5 milligram per milliliter in het bloed en de verdachte desondanks niet in staat moet worden geacht zijn voertuig naar behoren te besturen.

Op grond van artikel 3 lid 2 is de bestuurder niet strafbaar. Hij kan echter wel strafbaar zijn ingevolge artikel 3 lid 1, indien aangetoond kan worden dat hij onder zodanige invloed is dat hij geacht wordt het voertuig niet naar behoren te kunnen besturen.

De grenswaarden van artikel 3 lid 2 zijn vastgesteld op 0,5 milligram per milliliter bloed en 220 microgram per liter uitgeademde lucht. Bij overschrijding van die waarden is de bestuurder strafbaar. Zoals in de inleiding is aangegeven heeft een gehalte van 0,5 milligram alcohol in een milliliter bloed of 220 microgram alcohol in een liter uitgeademde lucht, reeds een zodanige invloed op de psychische en fysieke gesteldheid van de bestuurder (b.v. minder gevoeligheid van de ogen voor rood licht, waardoor verkeerslichten of remlichten minder of helemaal niet worden waargenomen, verminderde reactie snelheid terwijl evenwichtsstoornissen beginnen op te treden). Dit is namelijk de grens die niet overschreden mag worden ter voorkoming van brokken in het verkeer. In dit kader is het ook van belang om aan te geven dat tussen de hoeveelheid alcohol in het bloed en in de uitgeademde lucht er een bepaalde verhouding bestaat.

Onderzoek heeft uitgewezen dat 2.300 milliliter uitgeademde lucht gemiddeld ongeveer dezelfde hoeveelheid alcohol bevat als een milliliter bloed. Gezien het feit dat er een vrij vaste verhouding bestaat tussen alcohol in het bloed en alcohol in de uitgeademde lucht, bestaat de mogelijkheid om op basis van de in de uitgeademde lucht voorkomende alcoholmoleculen de mate van onder invloed zijn te meten. Met de omrekeningsfactor van 2.300 kan op eenvoudige wijze het ademalcoholgehalte worden omgezet in een bloedalcoholgehalte en omgekeerd. Bij gebruikmaking van de omrekeningsfactor van 2.300 zal blijken dat bij aanwezigheid van 0,5 milligram alcohol in een milliliter bloed de uitgeademde lucht 220 microgram alcohol bevat per liter lucht.

Ter verduidelijking het volgende voorbeeld:
0,5 milligram alcohol per milliliter bloed : $2.300 = 0,0002173$
milligram alcohol per milliliter lucht. Omdat deze laatste waarde niet goed hanteerbaar is, wordt het vermenigvuldigd met 1000 waardoor milligrammen microgrammen worden en dus wordt het: 0,2173 microgram alcohol per milliliter lucht. Ook deze waarde is niet goed hanteerbaar en wordt vermenigvuldigd met 1000 waardoor milliliter liters worden en dus wordt het: 217,3 afgerond 220 microgram alcohol per liter uitgedemde lucht.

Artikel 3a

Artikel 3a geeft de bevoegdheden van de politie in het kader van het te verrichten onderzoek naar de hoeveelheid alcohol in de ademlucht (adempluchtonderzoek) als in artikel 3 lid 2 onder a genoemd en de bevoegdheid van de politie om de bestuurder te vragen zich te onderwerpen aan een bloedonderzoek. Ook regelt artikel 3a de bevoegdheden van de officier van justitie of hulpofficier van justitie tot het geven van bevelen in het kader van het onderzoek naar de aanwezigheid van alcohol in het bloed (bloedonderzoek) in de gehalte als in artikel 3 lid 2 onder b genoemd. Voorts de bevoegdheden van de officier van justitie of hulpofficier van justitie in het kader van andere vormen van onderzoeken om vast te kunnen stellen de gehalten aan alcohol als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder a en b.

(a). *Adempluchtonderzoek.*

Aan de hand van een voorlopig onderzoek van uitgedemde lucht (artikel 6 lid 3) kan verdenking ontstaan dat de bestuurder van een voertuig onder invloed rijdt. Ook op andere wijze kan die verdenking zijn ontstaan (b.v. uitgedemde lucht ruikt naar alcohol of de wijze hoe het voertuig wordt bestuurd).

Pas wanneer er sprake is van een verdachte in de zin van artikel 19 van het Wetboek van Strafvordering (degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit) kan door een opsporingsambtenaar aan de verdachte worden bevolen om medewerking te verlenen aan een ademluchtonderzoek. De verdachte is hierbij verplicht het bevel en de aanwijzingen van de opsporingsambtenaar op te volgen. De verplichting houdt in het blazen van een hoeveelheid ademlucht in het ademanalyse apparaat. De verdachte is strafbaar als hij weigert mee te werken aan het onderzoek of daaraan niet goed meewerkt. Geen medewerking behoeft te worden verleend alleen wanneer het verlenen van medewerking om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is. De beoordeling of er sprake is van bijzondere geneeskundige redenen, is voorbehouden aan een arts. Dit betekent dat wanneer de verdachte een beroep doet op medische redenen, de politie een arts moet inschakelen, tenzij het beroep de politie ongeloofwaardig voorkomt. De medewerking van de verdachte omvat een actief handelen van de verdachte, door ademlucht te blazen die zal moeten leiden tot een voltooid onderzoek.

In dit ademanalyse apparaat wordt de adem vervolgens onderzocht op de aanwezigheid van alcoholmoleculen. Het op basis van dit onderzoek vastgestelde alcoholgehalte wordt als bewijsmiddel gehanteerd tijdens de vervolging terzake van overtreding van artikel 3 lid 2 onder a. Bij staatsbesluit zal ten aanzien van dit onderzoek nadere uitwerking plaatsvinden.

Bloedonderzoek.

Het onderzoek naar de gehalte van alcohol in het bloed als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b geschiedt door een arts of een verpleegkundige die daartoe bevoegd is.

De politie is bevoegd de verdachte te vragen of hij zijn toestemming verleent voor een bloedonderzoek. Door de politie wordt aan de verdachte gevraagd om toestemming voor het doen van een bloedonderzoek alleen indien de medewerking van de verdachte niet heeft geleid tot een voltooid ademluchtonderzoek of indien om bijzondere geneeskundige redenen ademluchtonderzoek onwenselijk is. Ook wanneer de politie het vermoeden heeft dat de verdachte onder invloed is van een andere stof dan alcohol kan de politie de verdachte vragen om toestemming tot het doen van een bloedonderzoek. Bij weigering tot het verlenen van toestemming kan door een officier van justitie of hulpofficier van justitie het bevel worden gegeven tot het onderwerpen aan een bloedonderzoek en de verdachte is verplicht daaraan gevolg te geven.

Van de verdachte behoeft geen bloed te worden afgenomen, indien aannemelijk is dat afname van het bloed bij hem om geneeskundige redenen onwenselijk is (artikel 3a lid 5). Deze geneeskundige redenen zijn de enige omstandigheid, waardoor van de verplichte bloedafname kan worden afgeweken.

Het niet willen voldoen aan het bevel tot het verlenen van medewerking aan een bloedonderzoek levert strafbaarheid ingevolge artikel 19.

(c) *Andere dan bloedonderzoek.*

Ingevolge artikel 3a lid 6 kan op andere wijze onderzoek worden verricht teneinde te kunnen vaststellen of de in artikel 3 lid 1 bedoelde stoffen of het gehalte bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b. Het bevel hiertoe zal door de officier van justitie of hulpofficier van justitie moeten worden gedaan in het geval als bedoeld in lid 5, namelijk indien om bijzondere geneeskundige redenen geen bloedonderzoek bij de verdachte kan worden verricht.

Het betreft i.c. met name het verrichten van een urineonderzoek. Weigering van dit bevel levert strafbaarheid op voor de verdachte.

(d). *De verdachte die niet in staat is zijn wil kenbaar te maken.*

Indien de verdachte niet in staat is zijn wil kenbaar te maken, kan hem met toestemming van de officier van justitie of de hulpofficier van justitie door een arts of verpleegkundige die daartoe is bevoegd een hoeveelheid bloed worden afgenomen. Geen bloed kan van de verdachte worden afgenomen, indien aannemelijk is dat om bijzondere geneeskundige redenen zulks onwenselijk is. Met "*de verdachte die niet in staat is zijn wil kenbaar te maken*" wordt allereerst gedacht aan een verdachte die om welke reden dan ook bewusteloos is. Maar andere varianten moeten hierbij niet worden uitgesloten, bijvoorbeeld de verdachte die door te veel alcoholgebruik niet meer aanspreekbaar is. Van het afgenomen bloed wordt geen onderzoek verricht dan nadat de verdachte zijn toestemming heeft gegeven. Geeft hij zijn toestemming niet dan kan de officier van justitie of de hulpofficier van justitie hem bevelen zijn medewerking te verlenen aan het bloedonderzoek. Bij weigering is hij strafbaar.

Artikel 6

In artikel 6 lid 1 is nieuw opgenomen het keuringsbewijs, welke ook aan de politie ter inzage moet worden afgegeven bij een eventuele controle. Het keuringsbewijs wordt door degene die bevoegd is tot het keuren van motorrijtuigen afgegeven, telkens nadat het desbetreffende motorrijtuig aan de jaarlijkse keuring onderworpen is geweest. Het model van het keuringsbewijs zal bij staatsbesluit worden vastgesteld.

Voorts is in artikel 6 lid 1 bepaald dat de daarin genoemde bescheiden niet meer worden getoond aan de politie die de bestuurder gelast stil te houden, maar dat de bestuurder desgevraagd aan de politie bedoelde bescheiden behoorlijk ter inzage moet afgeven.

Aan artikel 6 wordt een nieuw lid 3 toegevoegd, waarbij aan de opsporingsambtenaar, naast de andere controle bevoegdheden ook de bevoegdheid wordt gegeven voor het uitvoeren van een voorlopig ademluchtonderzoek. De bestuurder die daartoe door de politie is gevorderd, is verplicht ademlucht te blazen in een daartoe aangewezen apparaat.

In casu behoeft er nog geen sprake te zijn van een verdachte in de zin van artikel 19 van het Wetboek van Strafvordering. Het betreft hier een controlebevoegdheid en de politie is bevoegd iedere bestuurder of degene die aanstalten maakt een voertuig te besturen te verplichten zich te onderwerpen aan een voorlopig ademluchtonderzoek.

Uit dit onderzoek moet blijken of de bestuurder alcohol heeft gebruikt of niet. Blijkt uit het voorlopig onderzoek dat de bestuurder alcohol heeft gebruikt, dan kan artikel 3a worden toegepast (verplichte ademanalyse, etc). Bij weigering is de bestuurder strafbaar en kan gevangenisstraf of geldboete worden opgelegd (artikel 19 lid 1).

Artikel 7

Ten aanzien van het nummer van het motorrijtuig wordt in artikel 7 lid 1 thans duidelijk aangegeven dat dit op een plaat moet worden aangebracht en niet anders aan het motorrijtuig moet worden bevestigd dan op de wijze als door de Procureur-Generaal is bepaald.

Door de Procureur-Generaal wordt aangegeven welke kleur en afmeting het nummer en de plaat moeten hebben. Voorts wordt in artikel 7 (lid 5) de mogelijkheid geboden om bij staatsbesluit toe te staan op grond van een buitenlands nationaal rijbewijs met een motorrijtuig over een weg te rijden. Bij datzelfde staatsbesluit zullen de terzake te stellen voorwaarden en andere regelingen worden vastgesteld. Met een buitenlands nationaal rijbewijs wordt bedoeld een in het buitenland afgegeven rijbewijs met uitzondering van het internationaal rijbewijs.

Artikel 8

Artikel 8 lid 1 geeft aan dat indien een motorrijtuig blijvend buiten gebruik is, de eigenaar of houder ervoor moet zorgdragen dat het nummerbewijs binnen dertig dagen wordt ingeleverd.

In het geval betrokkene ophoudt eigenaar of houder te zijn van het motorrijtuig moet betrokkene het nummerbewijs binnen vijf werkdagen inleveren bij degene die het heeft afgegeven. Bij de inlevering van het nummerbewijs is betrokkene ook verplicht de naam, de voorna(a)m(en) en het adres van de nieuwe eigenaar of houder op te geven.

Ingevolge het bepaalde in lid 3 is de nieuwe eigenaar of houder verplicht om binnen vijf werkdagen een nieuw nummerbewijs aan te vragen op zijn naam. Het is de bedoeling dat de nieuwe eigenaar of houder bij deze gelegenheid het motorrijtuig ter keuring aanbiedt. Thans is zowel de oude als de nieuwe eigenaar of houder strafbaar, indien zij niet voldoen aan het bepaalde in de leden 1 tot en met 3 van dit artikel. Deze maatregel moet voorkomen dat bij een begane strafbare feit met het motorrijtuig de eigenaar of houder niet kan worden achterhaald.

Artikel 11

In artikel 11 is opgenomen de mogelijkheid tot invordering door de politie van een rijbewijs. De invordering van een rijbewijs van een bestuurder kan op basis van de huidige regeling alleen geschieden ingeval van overtreding van de artikelen 3 en 20. Het betreft dus alleen in de gevallen wanneer de bestuurder onder zodanige invloed van alcohol of andere bedwelmende middelen heeft gereden (artikel 3) of indien de bestuurder een ongeval heeft veroorzaakt met zwaar lichamelijk letsel dan wel de dood tot gevolg (artikel 20).

De wijziging van artikel 11 houdt in dat in het vervolg invordering van het rijbewijs van een bestuurder ook mogelijk is (naast overtreding van de artikelen 3 en 20) in de volgende gevallen:

- a. het overschrijden van de krachtens de Rijkwet vastgestelde maximumsnelheid met 50 km of meer;
- b. het zich bij herhaling schuldig hebben gemaakt aan overtreding van de voorschriften van het Rijbesluit 1957;
- c. het weigeren te voldoen aan een bevel gegeven krachtens artikel 3a.

Als bijvoorbeeld voor een bepaalde weg een maximumsnelheid is vastgesteld van 40 km/u en de bestuurder rijdt met een snelheid van 90 km/u of meer over die weg, dan is de politie bevoegd zijn rijbewijs in te vorderen. Uiteraard is artikel 19 lid 2 ook op hem van toepassing (geldboete).

Ingevolge het Rijbesluit zijn algemene maximumsnelheden vastgesteld voor verharde en onverharde wegen alsmede voor wegen die liggen binnen en buiten de bebouwde kommen. Daarnaast bestaat in het kader van de waarborging van de veiligheid op de wegen de mogelijkheid dat de Minister van Justitie en Politie afzonderlijke maximumsnelheden vaststelt voor bepaalde wegen.

Voor wegen die gelegen zijn in dichtbewoonde gebieden worden lagere maximumsnelheden vastgesteld, terwijl voor minder bewoonde gebieden hogere snelheden zijn toegestaan.

De veiligheid op de weg wordt ernstig verstoord of in gevaar gebracht wanneer bestuurders van motorrijtuigen met hoge snelheden rijden, en daarbij de krachtens de Rijwet 1971 vastgestelde maximumsnelheid negeren. Verkeersongevallen met dodelijke afloop of zwaar lichamelijk letsel zijn vaak het gevolg van door bestuurders in ernstige mate overschrijden van de toegestane maximumsnelheid.

Ingevolge artikel 11 is de politie ook bevoegd het rijbewijs van de bestuurder in te vorderen, indien deze weigert te voldoen aan de bevelen gegeven krachtens artikel 3a. Het betreft in casu bevelen gegeven in het kader van het adem- en bloedonderzoek (artikel 3a leden 2, 4, 6 en 7).

Voorts is de politie op grond van artikel 11 ook bevoegd het rijbewijs van een bestuurder in te vorderen, indien deze zich schuldig heeft gemaakt aan het bij herhaling overtreden van de door de Minister aangegeven voorschriften van het Rijbesluit 1957.

Het is dus vereist dat de bestuurder de overtreding meer dan eenmaal heeft gepleegd. De mate van herhaling en de termijnen van de invordering zullen nader door de Minister worden vastgesteld. Het is in dit kader van belang dat de politie de gegevens (statistieken) met betrekking tot die overtredingen goed bijhoudt.

Artikel 12

In artikel 12 lid 2 wordt het daarin bedoeld rijverbod vastgesteld op ten hoogste vierentwintig uren. De tijd van vierentwintig uren wordt als redelijk geacht, omdat in de praktijk gebleken is dat de toestand van de bestuurder na vierentwintig uren dan zodanig is verbeterd dat het rijverbod kan worden opgeheven.

Deze maatregel is niet alleen in het belang van de veiligheid van de bestuurder, maar vooral in het belang van de veiligheid van de andere weggebruikers.

Artikel 14

Artikel 14 handelt over de wijze waarop een rijbewijs ongeldig kan worden verklaard. Voorheen was het zo dat, indien door de Procureur-Generaal een onderzoek wordt gelast naar de geschiktheid (door een arts) en bekwaamheid (theoretisch- en praktisch rijexamen door de politie) van de bestuurder, de bestuurder het rijbewijs bij zich mocht houden.

Thans is in lid 2 bepaald dat tijdens het in lid 1 bedoeld onderzoek het rijbewijs van betrokkene wordt ingeleverd en onder berusting gesteld van de Procureur-Generaal. Indien het resultaat van het onderzoek uitvalt in het voordeel van betrokkene, wordt hem het rijbewijs onmiddellijk teruggegeven. Indien betrokkene door de behandelende arts ongeschikt wordt verklaard, mag hij geen motorrijtuigen meer besturen. Wordt hij echter door de arts geschikt bevonden maar door de politie onbekwaam verklaard vanwege het feit dat hij is afgewezen voor zowel het theoretische als praktische gedeelte van de test, dan mag hij wel een motorrijtuig besturen, maar dan onder toezicht en volgens de terzake geldende regelingen. Daarna mag hij zich telkens weer onderwerpen aan een nieuw onderzoek, totdat hij wederom geschikt en bekwaam wordt bevonden, als gevolg waarvan hij weer in het bezit kan komen van zijn rijbewijs.

Artikel 15

Op grond van artikel 15 lid 1 wordt een rijbewijs verleend voor een termijn van tien jaren. Dit betekent dat geen rijbewijs mag worden verleend voor een periode korter dan tien jaren.

Met deze aanpassing is het thans wel mogelijk om op grond van gezondheidsredenen een rijbewijs voor een kortere termijn dan tien jaren af te geven.

De bedoeling van het voor een korte termijn verlenen van een rijbewijs is om betrokkene na verloop van de verkorte geldigheidsduur steeds medisch te laten onderzoeken.

Afhankelijk van het dan verkregen resultaat van het geneeskundig onderzoek kunnen er verschillende mogelijkheden zijn:

- a. het rijbewijs kan worden verlengd voor dezelfde periode, indien de gezondheidstoestand van betrokkene dezelfde is gebleven;
- b. het rijbewijs kan voor een kortere periode worden verlengd, indien de gezondheidstoestand verslechtert;
- c. het rijbewijs kan voor een langere periode worden verlengd, indien de gezondheidstoestand verbeterd;
- d. het rijbewijs wordt niet verlengd, indien betrokkene vanwege zijn gezondheidstoestand ongeschikt is bevonden in het besturen van een motorrijtuig.

Voor de verkorte periode kan, indien noodzakelijk, door de Procureur-Generaal van betrokkene worden gevorderd zich te onderwerpen aan een geneeskundig onderzoek.

Bij staatsbesluit zullen ten aanzien van dit onderwerp nadere regels worden vastgesteld.

Artikel 17

In verband met de verhoging van efficiëntie en kwaliteit van de keuringen zal de overheid particuliere bedrijven betrekken bij het herkeuren van motorrijtuigen, aanhangwagens en opleggers. Het doel van de keuring is om betrouwbare voertuigen op de weg te hebben om zodoende de veiligheid op de weg te helpen bevorderen.

In dit kader is het noodzakelijk gebleken dat artikel 17 van de Rijwet 1971 wordt aangepast. Met name vormt de bepaling dat het keuringstarief in Staatskas moet worden gestort een obstakel.

Met deze wijziging is de mogelijkheid gecreëerd dat de betaling van het keuringstarief ook kan geschieden aan de particuliere keuringsinstantie die de herkeuring heeft verricht.

Artikelen 19 en 20

Met de aanpassing van artikel 19 is voor overschrijding van de maximumsnelheid met vijftig kilometer of meer en het bij herhaling rijden door rood verkeerslicht ook de gevangenisstraf van toepassing, namelijk twee jaren. De strafmaat voor overtreding van de artikelen 3, 4 en 13 is opgetrokken naar twee jaren.

In het kader van artikel 20 is het overschrijden van de maximumsnelheid met vijftig kilometer of meer een strafverzwarende omstandigheid wanneer het ongeval daaraan te wijten is. Een omstandigheid die in het kader van artikel 20 ook strafverzwarend zal werken is het niet in het bezit hebben van een geldig rijbewijs als bedoeld in artikel 7 tijdens het ongeval.

Paramaribo, 26 juli 2007,

R. R. VENETIAAN.